

Ons dorp

Ten minste twee derde van de dorpsbewoners uit Westerbroek wil rechttoe rechtaan en traditiegetrouw lekker tekeergaan op dorpsfeesten om dan a capella de prachtigste aria's ten beste te geven, zeker als de whisky'tjes en de berenburgertjes rijkelijk hebben gevloeid.

Af en toe komt dan ook de betweterige en bezwete locoburgemeester van Hoogezand-Sappemeer langs, grote havannasigaar in de mond, die dan te midden van zijn Westerbroekers algauw relaxt en ontstrest, om dan op een onchristelijk uur weer terug te gaan naar zijn eigen Verweggistan.

Hoewel echte eenentwintigste-eeuwers, zijn de dorpingen toch ook van de traditie. Beeld je maar eens in: grand cafés, sjofele panden met rondborstige prostituees, royaal vergrote luxueuze onderkomens voor Jan en alleman, dat past hier toch niet in het weidse landschap?

Een beetje blingbling is oké, je moet tenslotte niet roomser zijn dan de paus, maar echte Westerbroekers willen nooit ofte nimmer het dorpsgevoel versjteren of in het gevlij komen bij de grote stad.

Dapper stelde het dorp zich bijvoorbeeld ook teweer tegen de Kerstvloed van 1717, die met volvette brijige veenspecie zelfs de lokale school en de omgrachte hoeves wegspoelde, waardoor het hele gehucht wel dichtgeslibd leek.

Ook wonnen Westerbroekers in de jaren zeventig (70) een gevecht tegen de Silenka, die vanwege zijn vervuilende fabricaten met chemicaliën door de actiegroep werd gedwongen een water- en nazuiveringsinstallatie te bouwen, waardoor de elzenbroekbossen werden gered en de lokale groentetuinen weer geëxploiteerd konden worden.

De ongeveer vierhonderd dorpingen staan dus hun mannetje en hebben al die grotestadstypes zo een-twee-drie dus echt niet nodig; zij hebben hun eigen accommodaties waarin zij met lokale sterkedrank hun eigen goed geoliede party's kunnen houden.